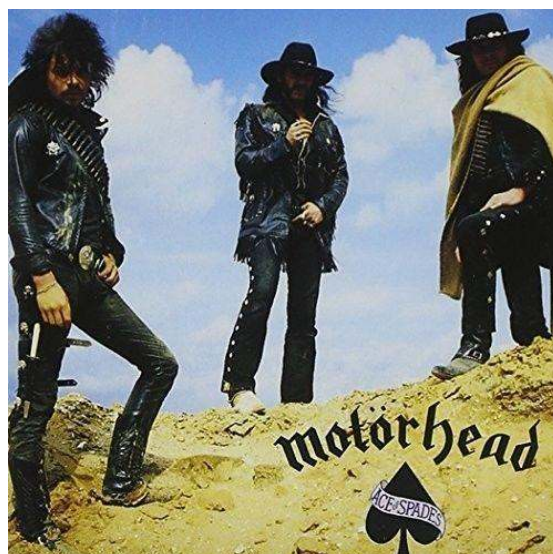

Handtekeningen, backstage en soundcheck

Backstage in St. Louis tijdens de Ozzy Osbourne-tour van 1981. Mijn Canon AE-1 stond verkeerd ingesteld. Ik vroeg de tourmanager van Motörhead de foto te maken.

VERTELD DOOR WADE BROOKS ? MET TRACE RAYFIELD
Bewerkt uit aflevering 23 van The Motörcast: Official Motörhead Podcast,
gepresenteerd door Howard H. Smith

HOOR BEIDE KANTEN IN THE MOTÖRCAST

Luister voor meer details in onze eigen stemmen naar zowel mijn interview als dat van Helen Taylor met Howard H. Smith in The Motörcast, de officiële Motörhead-podcast. Open The Motörcast op Spotify en zoek naar de afleveringen met Wade Brooks en ?Philthy's Sister - Helen Taylor?.

Spotify: open.spotify.com/show/3nNDAVqkgJTBjCkuj2xHSX

DE PLATEN VONDEN ONS HET EERST

Voor Trace Rayfield en mij arriveerde Motörhead lang voordat Motörhead zelf kwam. Wij waren Amerikaanse fans die naar Groot-Brittannië keken in een tijd waarin de New Wave of British Heavy Metal nog voelde als informatie die over de oceaan werd gedragen: een foto in Sounds, een naam in de importbak van een platenzaak, een hoes die er zo gevaarlijk uitzag dat hij aandacht eiste.

De eerste die ons greep was Overkill. De hoes sprong uit het rek. Op de achterkant keken Lemmy, ?Fast? Eddie Clarke en Phil ?Philthy Animal? Taylor terug. Het voelde minder als het ontdekken van nog een album en meer als bewijs van een andere wereld. Daarna kwam Bomber, en toen Ace of Spades ons bereikte, was Motörhead niet langer zomaar een band die we goed vonden. Het was onze band, ook al hadden ze nog nooit bij ons in de buurt gespeeld.

Het Amerikaanse publiek kon AC/DC, Judas Priest en UFO zien, maar bands als Motörhead, Iron Maiden en Saxon toerden nog niet regelmatig door de VS. Trace en ik hadden op de harde manier geleerd concertfans te zijn: de muziekers bestuderen, elke importbak doorzoeken, singles en twaalffinchenplaten kopen en klaarstaan wanneer de tour eindelijk kwam.

Twee schoppenazen uit de collectie van Wade Brooks, gesigneerd door Phil ?Philthy Animal? Taylor en ?Fast? Eddie Clarke.

Onder de bewaarde stukken bevinden zich twee echte schoppenazen, één gesigneerd door Phil en één door Fast Eddie. Ze vatten het hele verhaal samen in iets dat een fan in één hand kan houden:

het symbool dat het sterkst met Motörhead verbonden is, gemarkeerd door twee leden van de klassieke bezetting.

EERSTE RIJ, PRECIES IN HET MIDDEN

De kans kwam in 1981, toen Motörhead meeging op Ozzy Osbournes eerste Blizzard of Ozz-tour. In St. Louis waren de plaatsen genummerd, dus dichtbij het podium komen betekende vóór iedereen in de rij staan voor de voorverkoop. Trace nam de nacht voor zijn rekening en kreeg precies wat we wilden: eerste rij, midden, in een arena met duizenden mensen.

De kaartjes waren slechts het begin. We hadden een methode ontwikkeld om tourende bands te ontmoeten: het hotel vinden via de bus, met platen aankomen en de muzikanten laten zien dat we er niet toevallig waren. Onze stapels importplaten waren onze legitimatie. Bands die Amerika bezochten ontdekten vaak dat de wachtende fans uitgaven kenden die nooit buiten de importbakken in een Amerikaanse winkel waren verschenen.

We reden door het centrum van St. Louis langs de meest waarschijnlijke hotels tot we de bus vonden bij een hotel aan de rivier. In die keurige lobby waren twee jonge heavy metal-obsessieven met armen vol platen onmogelijk te missen. We legden de albums, singles en ep's neer en wachtten.

DRIE FIGUREN VAN DE GATEWAY ARCH

Lemmy, Phil en Eddie kwamen naar de ingang van het hotel, terug van een bezoek aan de Gateway Arch. Wie ooit boven is geweest kent de kleine tramcapsule. Kun je je voorstellen dat die drie erin zaten?

Ze hadden geen opvallende reiskleding aangetrokken. Ze zagen er precies uit als Motörhead, wandelend door een lobby vol gewone reizigers.

Ze kwamen erbij, gingen zitten en bekeken de platen. Lemmy zei: 'Julie hebben een mooie stad.' De verzameling brak meteen het ijs. In Amerika was gewoonlijk maar één Motörhead-lp verkrijgbaar, maar wij hadden imports, ep's en twaalfinchsingles. We kenden de geschiedenis van de band en hadden geld uitgegeven om dat te bewijzen. In plaats van snel te tekenen en te verdwijnen bleven ze. Daarna zeiden ze dat we hun bus naar de arena moesten volgen.

DOOR DE ACHTERDEUR MEEGESMOKKELD

In de arena hadden we geen passen, dus nam de band ons gewoon in de groep op. We drongen ons tussen Lemmy, Phil, Eddie en de crew door de backstage-ingang alsof we erbij hoorden. Wie zou Motörhead tegenhouden? Eddie nam de verantwoordelijkheid en zei dat we in de kleedkamer moesten blijven tot er passen waren geregeld. Motörhead wilde geen problemen met Ozzy's organisatie door onverklaarde gasten.

De kleedkamer was geen luxesuite maar een versleten hockeykleedkamer, waar iedereen op de soundcheck wachtte, bier dronk en praatte. We hadden Colombian Gold meegenomen, want dat hoorde bij een concert in 1981. Eddie kwam als eerste bij ons zitten. Na een paar joints keek hij ons aan en zei dat hij nooit meer met ons zou praten als hij die avond slecht speelde, herinnert Trace zich. We lachten, tot we merkten dat hij serieus leek.

Uiteindelijk ging de band naar het podium en vroeg of we de soundcheck wilden zien. We dachten dat we in de coulissen zouden staan. In plaats daarvan wenkten ze ons het podium op. De hele arena was leeg, en Motörhead speelde alleen voor het noodzakelijke werk - en voor ons. Ik stond ongeveer vijf voet van Lemmy te headbangen. Tussen de nummers wees Trace naar onze plaatsen: daar, eerste rij, midden. Eddie vond ons daar tijdens het concert.

Motörhead op het podium bij het Ozzy Osbourne-concert in St. Louis, 1981. Ozzy gaf ze nauwelijks licht. Ik gebruikte een groothoeklens.

?Ik stond vijf voet van Lemmy te headbangen tijdens de soundcheck. Hoeveel fans hebben ooit zo'n eer gekregen??

WADE BROOKS

DE REIS NAAR ENGELAND EN HELEN TAYLOR

Achter de ontmoeting in St. Louis zat nog een band. Ik was al lid van Motörheadbangers, de fanclub die vanuit Leeds werd geleid door Helen, de zus van Phil Taylor. Ik had in Sounds een brief geplaatst met mijn favoriete bands en een oproep voor Britse ?pen bangers?. De reacties gaven me vrienden, slaappleatsen en een route door de Britse metalscene. Toen ik Helen vertelde dat ik kwam, bood ze haar flat aan.

Helen en haar huisgenote haalden me op in Blackpool en reden naar haar ouders. Die avond zat ik met Helen en haar ouders in de huiskamer naar Motörhead-thuisfilms van haar vader te kijken. Het waren geen promotieclips of tv-optredens, maar familiebeelden van de band uit de jaren waarin het hele verhaal zich nog ontvouwde.

Helens Motörcast-interview verklaart de achtergrond. Haar vader, fotograaf in Leeds, bedacht de club toen hij jonge fans zag headbangeren en noemde hem Motörheadbangers. Helen en haar vriend Paul lanceerden hem met flyers bij de Hammersmith Odeon tegen het einde van de Bomber-tour in 1979. Het werk gebeurde vanuit de zaak van haar vader aan Upper Accommodation Road. Het ledental groeide van ongeveer duizend bij de eerste nieuwsbrief naar drieduizend bij de tweede en verspreidde zich over Europa, Japan en Noord-Amerika.

Helen Taylor met haar vriend Paul, die haar hielp Motörheadbangers te runnen en tijdens de fanclubjaren met haar reisde.

HET NOORD-AMERIKAANSE MOTÖRHEADBANGERS-KANTOOR

De volgende ochtend nam Helen me mee naar het familiebedrijf waar het fanclubwerk werd gedaan. Haar vader vroeg of ik met Motörheadbangers in Noord-Amerika wilde helpen. Er was geen contract, salaris of grote titel. De vereiste was inzet, en mijn antwoord kwam onmiddellijk: natuurlijk.

Vanaf dat moment liepen Amerikaanse bestellingen via mij. Ik nam betalingen in dollars aan, sorteerde T-shirt- en fanclubbestellingen, ging naar de bank en stuurde Helen maandelijks een cheque in ponden. Helen deed de ledenpost en het werk in Groot-Brittannië. Advertenties in Creem, Hit Parader en Circus betaalde ik zelf. Ik kreeg nooit geld terug en verdiende geen cent; ik verloor geld. Eén telefoongesprek met Helen en meneer Taylor kon 35 dollar kosten, met een echo die de Atlantische Oceaan nog breder liet klinken.

Dat maakte het werk niet minder waardevol. We werden deel van de organisatie voordat 'fan engagement' een term in de muziekindustrie werd. Helens kantoor hield namen en adressen met de hand op kaarten bij. Nieuwsbrieven betekenden enveloppen schrijven, postzegels plakken en postzakken dragen. Zij en Paul reisden voor interviews met Lemmy, Phil en Eddie en drukten de gesprekken af met vloeken, drugsverwijzingen en ruwe randen intact.

Lemmy las de brieven die we meenamen en schreef soms persoonlijke antwoorden. Die directe verbinding was waarom Motörheadbangers ertoe deed. Er kwam geen gepolijste bedrijfslaag tussen band en publiek. Fans konden voelen dat ze deelnamen aan het leven van Motörhead - en soms deden ze dat werkelijk.

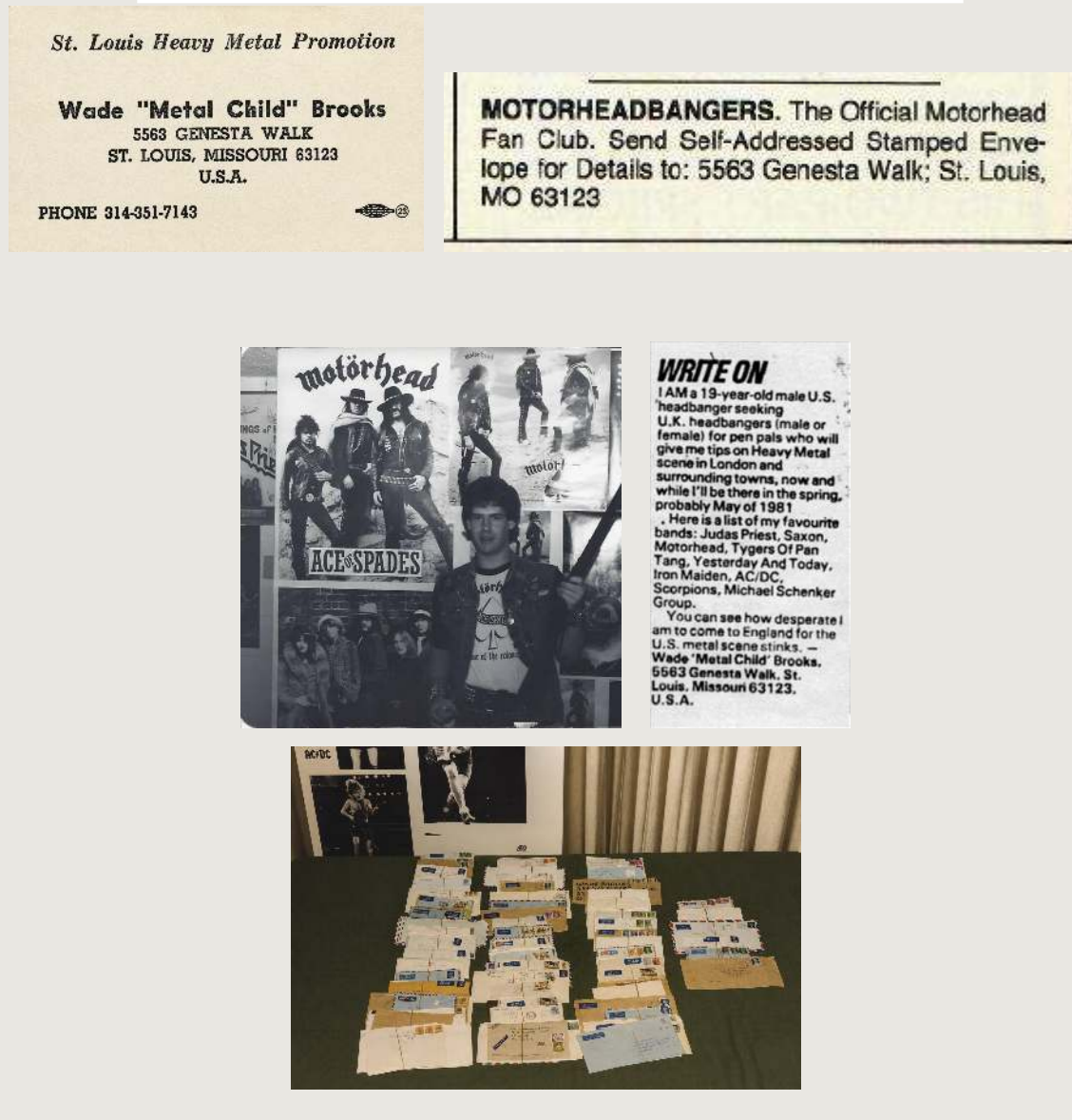
ONZE EIGEN VORM VAN TOEGANG

Moderne meet-and-greets zijn gepland, geprijsd en getimed. De onze ontstonden uit geduld, lef en voorbereiding. De muzikanten zagen twee Amerikaanse fans met platen die verder hadden gereisd dan zijzelf en begrepen wat dat betekende. Motörhead was hoofdact in Groot-Brittannië, maar voorprogramma op die eerste Amerikaanse tour. Bij het hotel wachtte geen menigte en stond geen hek. Een paar uur hadden we de band bijna voor onszelf.

Die vrijgevigheid gold niet alleen die middag. Helen herinnerde Lemmy als iemand die onderweg op haar lette, controleerde of ze veilig was en haar zijn hotelsleutel leende wanneer een ijskoude busrit haar naar een douche liet verlangen. Trace en ik ontmoetten

hetzelfde instinct in een andere omgeving. We kwamen als fans, maar Motörhead behandelde ons als gasten.

FANCLUB - Vanuit het huis van mijn vader, 1981

Wade met Helen, correspondentie tussen St. Louis en Leeds, foto's van de Britse reis en originele tijdschriftadvertenties.

DETROIT: DE GESCHIEDENIS VERANDERT IN ÉÉN NACHT

Een jaar later planden Trace en ik tijdens de Iron Fist-tour een reis langs Cincinnati, Detroit en Chicago. Toen verliet Eddie Motörhead. We dachten in St. Louis een vriend voor het leven te hebben gemaakt en waren er kapot van dat hij er niet zou zijn. Even leek de hele reis

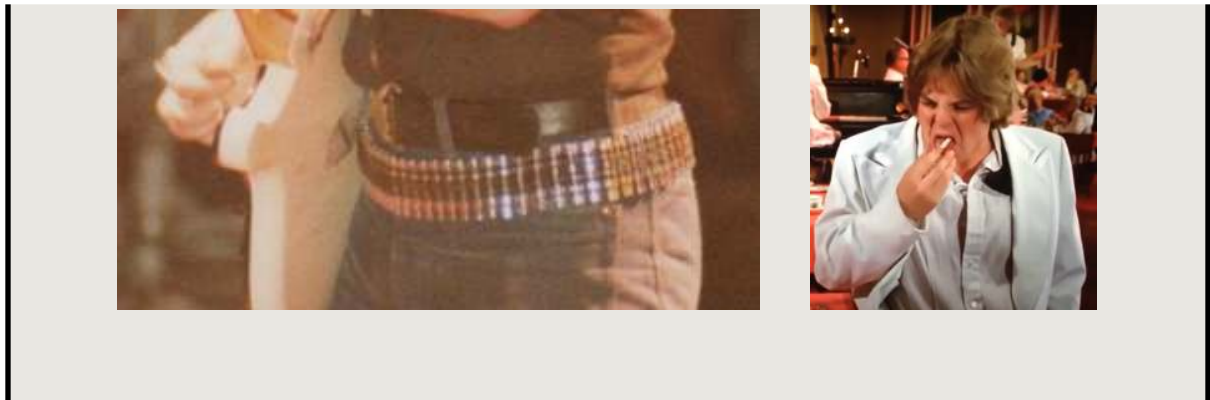
onzeker. Toen de tour met Brian Robertson doorging, besloten wij ook verder te gaan.

Door puur toeval werd het concert in Harpo's in Detroit Robertsons eerste optreden met Motörhead. We waren bij de soundcheck en repetitie terwijl hij Lemmy nauwkeurig observeerde en de nummers en het podium leerde navigeren. De sfeer backstage was ernstiger dan in St. Louis. Iedereen kende het belang van de avond. Lemmy vond toch tijd om met ons te praten en videogames in de lobby te spelen.

We bespraken de voorgestelde samenwerking met Wendy O. Williams, zonder te weten hoe zwaar die opname bij Eddies vertrek had gewogen. Ik vroeg Lemmy rechtstreeks of hij met Wendy had geslapen. Zijn antwoord was puur Lemmy: hij was in cellofaan gewikkeld wakker geworden. Schandalig, grappig en zonder aarzeling gebracht - het soort antwoord dat blijft wanneer de nette details vervagen.

Ik gaf Lemmy mijn verchroomde patroonriem; iemand had de zijne gestolen en hij droeg een messing riem. (Ik weet niet van wie deze foto is; ik heb er online één uitgeknipt. Klaag me aan, ik ben blut.)

CHICAGO, DE PATROONRIEM EN DE BECK'S-FLESSEN

De volgende avond kwamen we in Chicago. Iemand had naar verluidt Lemmys verchroomde patroonriem gestolen, waardoor hij de bekende messing riem droeg; ik bood de mijne als vervanging aan. Backstage lag Beck's in grijze ijsbakken en waren geen volle flessen meer. Mijn toenmalige vriendin Polly, later mijn eerste vrouw, zag Lemmy halflege flessen oppakken, schudden en leegdrinken. Ze waarschuwde voor de peuken van anderen. Lemmy zei dat hij al had gekeken. (Herinner je Caddyshack?)

Het waren geen grote historische gebeurtenissen. Juist daarom doen ze ertoe. Ze tonen de menselijke schaal van de bandwereld: een geleende riem, een half bier, een videogame in een lobby, een grap tijdens de soundcheck. De legende werd al gebouwd, maar van dichtbij bestond zij uit kleine, grappige en soms vieze momenten.

DE VIEZE BANK

De kleedkamer in Chicago draaide om een werkelijk smerige geruime bank. Brian Robertson, nieuw bij Motörhead na Eddies vertrek, zat daar met Lemmy en de rest van ons terwijl de Beck's-flessen zich opstapelden. De foto's vangen een bezetting in overgang zonder plechtig te worden: kranten, sigaretten, bier, gelach en meubels die geen betaald VIP-pakket zou durven nabootsen.

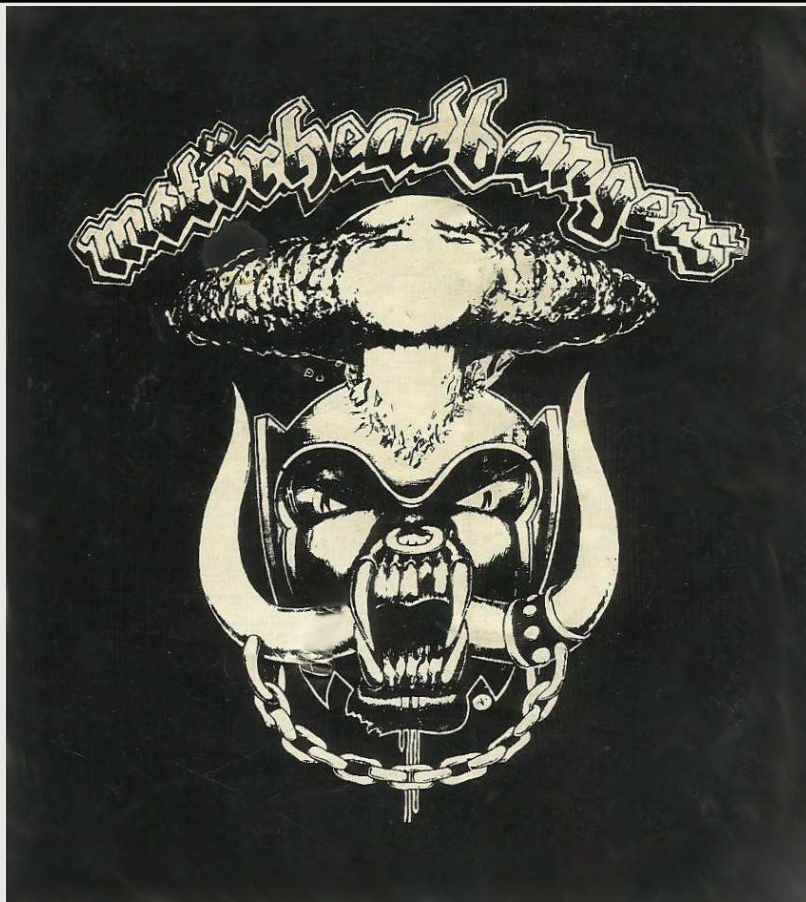

Meer uit de kleedkamer in Chicago: Brian Robertson, Lemmy en de groep tijdens de overgang rond Iron Fist. Mijn foto's zijn de eerste van de nieuwe bezetting; ik fotografeerde in zwart-wit voor Sounds.

Tegen die tijd waren de drie mannen van de Gateway Arch vaste figuren in de rockgeschiedenis geworden. Phil stierf slechts weken voor Lemmy. Eddie volgde in 2018. Toch zijn mijn duidelijkste herinneringen niet afstandelijk of ceremonieel: de platen op de hoteltafel, het gedrang door de backstage-ingang, Colombian Gold, bier, Eddies waarschuwing en een lege arena die trilde terwijl ik vijf voet van Lemmy stond.

Helens herinneringen maken het beeld compleet. Zij kende Motörhead als familie, werk en geleefde ervaring. Motörheadbangers was van eind 1979 tot 1982 haar voltijdse leven, en zij zag de club uitgroeien tot een internationaal netwerk van brieven, postzegels, kilometers en vertrouwen. Mijn kleine Noord-Amerikaanse kantoor hoorde daarbij. Trace en ik bekeken de geschiedenis niet van buitenaf. Een tijdlang mochten we er dankzij lef en geluk binnen.

?We kwamen als fans, maar Motörhead behandelde ons als eregasten.?

WAT BLIJFT

De gesigioneerde imports blijven. De foto's blijven. Fanzines, kaarten, advertenties en brieven blijven waar fans ze beschermen. Zelfs verhalen die ooit te klein leken dragen nu geschiedenis: Helens vader filmt vroege concerten met een enorme schoudercamera; fanclubpost in zakken; Eddie lacht tot hij beseft hoe stoned hij is; Lemmy leest brieven in Colville Houses; Trace geeft dertig jaar oude foto's aan Mikkey Dee.

De geschiedenis van een band bestaat nooit alleen uit officiële uitgaven en grote tours. Zij omvat ook de wegen die fans naar de muziek aflegden en de vrijgevigheid die hen soms tegemoetkwam. Wij kochten geen toegang. We vonden de bus, brachten de platen en kwamen voorbereid. Motörhead deed de rest.

FOTOGALERIJ: ST. LOUIS, 1981

De kleurenfoto's van het Ozzy Osbourne-concert bewaren de avond waarop twee vastberaden Amerikaanse fans backstagegasten van Motörhead werden.

Meer backstagecènes van het Ozzy Osbourne-concert in St. Louis, 1981.

EEN BERICHT AAN DE LEZERS

Dit is een fanzine. Ik vraag er geen geld voor. Het staat op www.metalchild.com om online te lezen of te downloaden. Als je de pdf hebt, mail hem dan gerust aan oude heavy metal-vrienden en haal samen herinneringen op. Enkele foto's in dit nummer verschenen oorspronkelijk in Sounds. De herinneringen, feiten, foto's en correcties zijn van mij; ik leverde het verhaal in delen en ChatGPT hielp ze ordenen tot een leesbaar verhaal. In april kreeg ik door een hartaanval een ernstige waarschuwing. Eén slagader was voor 99 procent geblokkeerd en had drie stents nodig, vier in totaal. Ik ben gepensioneerd en onze dochter en kleinkinderen wonen bij ons. Mijn pensioen gaf me tijd en de herinneringen stromen terug. Foto's uploaden naar ChatGPT en de verhalen vertellen is vrij eenvoudig. Het kost vele uren redactie, maar is geweldig leuk. Hartelijke groet, Wade ?Metal Child? Brooks. Mijn kleinkinderen noemen me Opa en mijn vrouw Oma (ik ben met een Duitse getrouwd).

CONTACT

Wade ?Metal Child? Brooks

E-mail: wadealanbrooks@gmail.com

Web: www.metalchild.com

St. Charles, Missouri, VS - bellen of sms'en: 314-690-8320

Wil je mij iets per post sturen, neem dan contact op voor mijn huidige adres.

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

@MetalChildOfficial

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied to ...more

Go to Facebook

Customize channel

Manage videos

YouTube <https://www.youtube.com/@MetalChildOfficial>

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

5.8K followers • 30 following

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied to fan letters for Rod Smallwood, Promotion for Trouble & Exciter.

Media/news company

Professional dashboard

Edit

Advertise

Facebook <https://www.facebook.com/MetalChildMidwestHeavyMetalPromotions>

Alle Motörhead-foto's zijn van mij: mijn camera, mijn film en mijn ontwikkeling. Je mag ze gebruiken zonder toestemming te vragen. Zet er alleen niet je eigen naam, datum en copyright op, zoals sommigen zonder excuses hebben gedaan.

MERCHANDISE BINNENKORT

T-shirts, petten, buttons, stickers en patches tegen betaalbare prijzen

Komende nummers: Bon Scott/AC/DC, NWOBHM, Iron Maiden, Saxon, Trouble, Exciter, Jaguar, Mike Varney (Shrapnel Records), Raven, Bernard Doe (Metal Forces) en meer.

If you like to gamble, I tell you I'm your man
You win some, lose some, it's all the same to me
The pleasure is to play, it makes no difference what you say
I don't share your greed, the only card I need is

The Ace of Spades
The Ace of Spades

Going for the high one, dancing with the devil
Going with the flow, it's all a game to me
Seven or eleven, snake eyes watching you
Double up or quit, double stake or split

The Ace of Spades
The Ace of Spades

You know I'm born to lose, and gambling's for fools
But that's the way I like it, baby, I don't wanna live forever
And don't forget the joker

Pushing up the ante, I know you got to see me
Read 'em and weep, the dead man's hand again
I see it in your eyes, take one look and die
The only thing you see, you know it's gonna be

The Ace of Spades
The Ace of Spades, ah